

Cupa de dor

Daniel Vișan-Dimitriu

Zâmbea lumina mea uimirii tale
ținută în privirea-mi caldă strâns,
cu grijă ca pe-a lacrimilor cale,
să șteargă urma ultimului plâns.

Și ți-am zâmbit de-atunci, trecând prin vreme
și-ți mai zâmbesc și azi, iubita mea,
când îți pictez iubirea-mi în poeme
și-ngenunchez, umil, 'nainte ta.

Ca și atunci, privirea mea revarsă,
în unduiri din faldurile ei,
o flacără ce curge și se varsă
asupra ta c-o mare de scânteii.

De vrei nectarul zeilor să bei,
fă-ți buzele o cupă, iar izvor
îți voi fi eu, turnând prin ochii mei
tot ce am strâns în clipele de dor.